

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177
PODUREDNIŠTVO
34135 Trst, Vicoło d. Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija Lir 35.000
Letna inozemstvo Lir 50.000
Zračna pošta inozemstvo Lir 80.000
Poštno čekovni račun: štev. 11234499

Leto XL. - Štev. 29 (2008)

Gorica - četrtek, 21. julija 1988 - Trst

Posamezna številka Lir 800

Vsak jezik naj slavi Boga

Preteklo nedeljo 17. julija je sv. oče obiskal Marijino božjo pot v Weisensteintalbi v briksenški škofiji na Juž. Tirolskem. To Marijino svetišče leži na višini 1521 m in je posvečeno žalostni Materi božji. Upravljajo ga že stoletja serviti, redovniki žalostne M.B., ki skrbijo tudi za cerkev Madonna delle Grazie v Vidmu. Svetišče ima bolj slabe cestne zveze in je večina romarjev za to priložnost prišla tudi od daleč peš.

Cudovito lep kraj je to; v ozadju obdan z dolomitскими velikani, okrog cerkve pa so gozdovi in pašniki. Tu se je preteklo nedeljo ponovilo v manjšem obsegu to, kar je bilo pretekli mesec pri sv. Hemi na Koroškem, le da je bilo tu le v škofjskem merilu. Bilo je srečanje treh narodov, ki živijo v isti bocensko-briksenški škofiji in sicer Nemcev, Italijanov in Ladincev. Zbralo se jih je okrog 40.000 ob lepem sončnem dnevu.

Sv. oče se je pripeljal s helikopterjem; navzočih je bilo tudi 7 okoliških škofov z beneškim kardinalom in mnogimi duhovniki tudi iz okoliških škofij. Sv. oče je spremljal domači škof Viljem Egger.

Oltar je bil pripravljen pred Marijinim svetiščem, verniki pa so napolnili planino pred njim. Osrednji del maše je bil v latinščini, molitev, petje in božja beseda pa v nemščini, italijanščini in ladinsčini, ki jo govorijo v tistem delu škofije, kjer je Ortisei-St. Ulrich, in slovi po rezbarski umetnosti zlasti nabožnih kipov. Tu župnikuje že dolga leta naš slovenski rojak dr. J. Pavlič. V začetku maše ob 10. uri je sv. oče pozdravil domači škof dr. Egger in mu v vsakem jeziku pojasnil, kako se škofija trudi za dušno pastirstvo po sedanjih potrebah. Sv. oče je v pridigi poudaril, kako mora voditi vse škofjsko življenje ljubezen in vera, kar brez žrtev ne gre. Pri darovanju so prinesli v narodnih nošah svoje darove zastopniki škofije. Italijanska TV je vse prenašala od začetka do 12.30. ure, ko se je končalo obhajanje množice.

Pred sklepnim blagoslovom se je sv. oče zahvalil vsem za trud, ki so ga vložili v to srečanje in jih povabil, naj bodo hvaležni Bogu za lepe gore, planine in doline, pa tudi za različne jezike, ki jih uporabljajo v svojem življenju. Ljubijo

naj svoj jezik, v katerem so kot otroci klicali svoje starše in naj ga spoštujejo, saj je velik dar božji in veliko bogastvo za človeka. Izraz je narodnega čustvovanja, navad in običajev, zgodovine in kulture. Čuvati mora vsak svoj jezik in ga posredovati potomcem. Ostati mu mora zvest kljub vsem težavam. V drugih jezikih lahko opravlja svoje gospodarske posle, prodaja in kupuje itd., a duhovne zadeve čuti globoko le v svojem domačem jeziku. Zato mu je Cerkev prišla na pomoč in mu dala možnost, da božjo besedo posluša, moli, opravlja evharistično daritev in prejema sv. zakramente v svojem jeziku.

Pri tem je poudaril, da ob ljubezni do svojega jezika moramo spoštovati tudi druge jezike. Da pa jih vedno bolj spoštujemo, je treba, da vedno bolj spoznamo tudi zgodovino, navade in običaje sosednjih narodov. Se marsikatero lepo misel je povedal sv. oče in jo potrdil s svojim blagoslovom, ki naj spremlja vse in jim pomaga, da bo vedno in na prvem mestu globoka vera in prava ljubezen do vsakega človeka, zlasti do tistih, s katerimi živimo in delamo vsak dan. Skoda, da je TV prekinila svojo oddajo ravno malo pred temi zadnjimi besedami sv. očeta, ki bi bile koristne za vse, zlasti za jezikovno mešane kraje.

Res, tudi to srečanje na Marijin božji poti v njenem letu je bilo ponovno srečanje treh narodov ob skupnem očetu Kristusove Cerkve med ljudmi Srednje Evrope.

Igra z ognjem

Nekaj je v Jugoslaviji ta trenutek povsem jasno. Glavno žarišče, kjer lahko vsak trenutek pride do eksplozije, je Srbija. Zadnji ukrepi Mikuljeve vlade so cele sloje prebivalstva dobesedno pahnili na rob revščine. Bes večdesetletnega tlačenja ter ponujana brezperspektivnost, vse to vedno bolj bruhla na plano pri ljubeščino v Beogradu. Romanja tisočglavih množic prevaranih delavcev so se začela vrstiti kot po tekočem traku. Pri vsem

»Resnica vas bo osvobodila.« je zapisano v Sv. pismu. Na to težko in mučno pot odkrivanja resnice so stopile nekatere komunistične partije. Gre za odkrivanje zgodovinskih dejstev, brez olepšavanja in brez prikrivanja. Pri tem gre zlasti za odkrivanje podobe »stalinizma« in njegovega početja tistega časa.

S »stalinizmom« so se umazale vse partije sveta. Pod tem nazivom mislimo na zločine, ki so jih partijska vodstva zagrešila nad svojimi somišljeniki, nad partijci, ki so si upali drugače misliti kot pa generalni tajnik in svoje misli tudi povedati. Vendar ni šlo le za »misli«, ampak v prvi vrsti za oblast. Kajti »stalinizem« pomeni neizprosni boj za oblast med partijskimi vrhovi. Ta obračun z drugače mislečimi partijci je začel Stalin v drugi polovici tridesetih let. V partijskem vrhu Sovjetske zveze so bili namreč tudi taki, ki se niso povsem strinjali s Stalinom v njegovi gospodarski in partijski politiki. Stalin je videl v njih svoje tekmece in zato je hotel z njimi obračunati. Povod za to mu je dal umor Kirova, partijskega tajnika v Leningradu (1935). Toda kdo je Kirova umoril? Od vsega začetka je šel glas, da ga je umorila tajna policija (NKVD) na ukaz Stalina. Tako je menil tudi jezuitski pater Ledit v svojih predavanjih o oktobrski revoluciji, ki jih je imel v Rimu leta 1939. Do danes zadeva ni še jasna. Stalin je namreč iskal povoda, da začne obračun z notranjo opozicijo, v ta namen naj bi insceniral atentat na Kirova in vrgel krivdo na »kontrarevolu-

cionarje«, tj. na opozicijo znotraj sovjetske partije.

In začeli so se obračuni, ki jih poznamo pod imenom »čistke«. Zadele so dokaj vodilnih partijcev iz časov Lenina, pa člana Centralnega komiteja, ki ga je v dveh, treh letih praktično obglavil. Čistke so se razširile na nižje člane partije in prizadele milijone ljudi. Prvijo, do 20 milijonov. Ni bilo prizaneseno nikomur, tudi vojakom ne. Tako sta postala žrtev Stalinovih čistk general Blücher in maršal Tuhačevski, ki je veljal za najbolj sposobnega ruskega generala. Sedaj očitajo Stalinu, da je obglavil rusko armado, ki so ji ob spopadu s Hitlerjem leta 1941 manjkali najboljši vojskovodje.

ZADEVA PALMIRO TOGLIATTI

V tem času je živelo v Moskvi tudi številno drugih partijskih voditeljev, ki so sodelovali pri Kominterni ali našli zatočišče pred fašizmom in nacizmom. Številni teh so »izginili«, drugi so končali v zaporih in v Sibiriji. Med tistimi, ki so izginili, je bilo tudi vodstvo jugoslovanskih komunistov (Gorkič in tovariši). Usodo takih jugoslovanskih žrtev Stalinovih čistk je opisal Stefan Steiner v knjigi 7000 dni v Sibiriji. Tudi številni italijanski komunisti so se zatekli v Rusijo. Med temi je bil Palmiro Togliatti, med Jugoslavlani pa Kardelj, Kidrič in nekaj časa tudi Tito. Kako da so se ti rešili? Kakšno vlogo so odigrali v Stalinovih čistkah? To so vprašanja, ki si jih danes zastavlja zgodovinska kritika, ko razgalja stalinizem.

Vprašanje o Togliattiju se je pred kratkim zastavilo v Italiji. Že prej pa so socialisti vrgli izziv KPI, naj pregleda svojo preteklost. Sedanji generalni tajnik KPI Occhetto je na proslavi v Civitavecchii ob odkritju spomenika Togliattiju v spominskem govoru rekel, »da je tudi Togliatti bil nujno soodgovoren pri takratnih dogodkih v Sovjetski zvezi«. Bil je namreč član Kominterne in se je prebil skozi Stalinove čistke brez sleherne škode, do čim so številni drugi »izginili«. Kako to, ko je pa znano, da so izginili vsi, ki niso Stalinu pritrjevali in mu pomagali odkrivati »kontrarevolucionarje«? Prof. Gianfranco Bianchi to dejstvo takole razlaga: »Zgodovinarji, ki se bavijo s Stalinom, dokazujejo, da so tisti, ki so takrat bili plačani funkcionarji in agenti Kominterne, nujno bili zapleteni v Stalinove zločine. Posebno še za časa španske vojne, ko je bil Togliatti Stalinov poverjenik za odstranjevanje trockistov in anarhistov«. Njegova uslužnost Stalinu se kaže tudi v tem, da je po vojni soglašal z obešenjem Clementisa in Slanskega v Pragi. Mi bi lahko dodali tudi Togliattijevo soglasje za obsodbo Tita in Jugoslavije po izključitvi iz Informbiroja junija 1948. Takrat je tudi celotna italijanska komunistična partija, posebno še na Tržaškem z Vidaliem na čelu, sledila zgledu svojega »najboljšega voditelja«.

Torej kar dovolj gradiva za zgodovinarje, ki bodo hoteli po resnici in pravici orisati osebnost Palmira Togliattija in pregledati njegovo politično delo.

Togliatti je te dni v ospredju zanimanja v Italiji tudi zato, ker poteka 40 let od atentata nanj 15. julija 1948. Tisti dan je neki študent streljal nanj pred vhom v parlament. Ranil ga je, a ne smrtno. V tistih dneh je bila Italija na robu revolucije, a ni prišlo do najhujšega tudi zato, ker je ranjeni Togliatti svetloval umirjenost. Torej ni hotel sovjetskega sistema v svoji Italiji. Očitajo mu dvoličnost, tudi v tem primeru jo je pokazal.

Vsekakor proces zoper stalinizem se je začel v Sovjetski zvezi in se javlja tudi v drugih državah realnega socializma, vendar ne še v vseh. Gorbačov je na zadnji partijski konferenci predlagal, naj se v Moskvi postavi spomenik vsem žrtvam stalinističnega terorja. To bodo tudi napravili. Saj gre proces nevzdržno dalje. Prav te dni so rehabilitirali Buharina, »kontrarevolucionarja«, ki ga je Stalin dal ustreliti. V nekaterih državah so pa sta-

linisti še tako močni, da ni še misliti na kako destalinizacijo. Vendar svoboda je na pohodu v državah socialističnega realizma in bo gotovo zmagala prej ali slej, vsaj kot »demokracija«.

K. H.

Zakon o stavkah

40. člen italijanske republikanske ustave pravi: »Pravica do stavke se izvaja v mejah zakonov, ki jo urejajo«. To jasno odločilo ustave je čakalo 40 let, da je parlament izdal zadeven zakon. Zgodilo se je to v petek 15. julija. Senat je z veliko večino sprejel zakon, ki ureja stavke v javnih službah. Te službe so: javni prevozi, pošta, zdravstvena oskrba, šolstvo, energija in podobno. Gre za usluge, ki so življenjsko važne za skupni blagor družbe. Glede stavk v teh službah določa zakon, da morajo biti javljene vsaj pet dni prej; da morajo biti zagotovljene najnujnejše potrebe; da vladni komisar v deželi ima pravico delavcem »zaukazati«; delavci, ki bi ne držali pravil, izgubijo dnevno plačo in podobno. Zakon bo moral še pred poslansko zbornico, da stopi v veljavo, pomembno pa je, da je parlament čutil potrebo s posebnim zakonom urediti pravico stavke.

Cas je bil, da je do tega prišlo, saj vidimo v zadnjih tednih, kakšna anarhija nastaja zlasti v javnih prevozi (letalstvo, železnice, ladijski prevozi idr.). Nekaj uslužbencev se npr. zmisli in brez napovedi okliče stavko na letališčih ali v pristaniščih. Ljudje so plačali listek, prišli na letališče in tam zvedo, da poletov ni, ker nekateri »gospodje« stavkajo. Prisiljeni so morda čakati 24 ur, da »gospodje« stavkajoči začnejo z delom.

Človek ima vtis, da so danes nekatere kategorije javnih uslužbencev res brez srca in brez vesti.

Z zakonom soglašajo tudi sindikati.

Razkošje slovenskih vodilnih komunistov

»Mladina«, št. 3/88 piše:

Reprezentančnim in drugim službenim potrebam slovenskih političnih organov služi deset protokolarnih objektov: vila Podrožnik, grad Strmol, kompleks Brdo, vila Tartini v Strunjanu, vila Bistrica v Trzinu, vila Triglav na Pokljuki, Klub delegatov v Ljubljani ter protokolarni stanovanjski objekti vili Uziška 1a in Bulevar Avnoja 106 v Beogradu. Prevozna sredstva: avtomobilski vozi park, železniški salonski voz in letalo. Stanovanjski sklad ZKS je leta 1985 obsegal 1101 stanovanj. Trije stanovanjski objekti imajo poseben status: vilo Vikrče uživa Popca Kardelj, ki plača najemnino za del, ki ga sama uporablja. Isto velja za Ivana Mačka, novi dvorec Snežiška ulica Ljubljana. Josip Vidmar pa uporablja vilo Jadranko v Strunjanu do svoje smrti. Brdo obsega 400 ha najlepše zemlje. Po revoluciji je bil Brdo razširjen, tožbe in pritožbe kmetov so še danes skrivnost.

K temu zapravljanju javnega denarja lahko dodamo: a) dvojne penzije borcev, pridobljene s skrajšano delovno dobo, privilegiji v zdravstvu, transportu itd.; b) 170.000 službenih avtomobilov in šoferjev (SFRJ); c) 800 generalov in 16.000 polkovnikov v penziji samo v Beogradu; ogromna aktivna privilegirana armada; d) število policije, ki je večje kot na Zahodu; e) 2000 zastopstev v tujini s plačami do 9.000 dol., 17 % zastopnikov ne govori niti enega samega tujega jezika!

Jasno je po vsem tem, da mora država bankrotirati, četudi bi imela še tako dobro ekonomijo. Te pa SFRJ nikdar ni imela.

★

Z Odrešenikom smo pribiti na križ in on sam nas pribija nanj s svojo milostjo. Zaradi Jezusa križa nočemo zapustiti, kajti on in križ sta neločljiva. (Fenelon)

Cinične izjave Ivana Mačka

Ivan Maček-Matiha, siva eminenca slovenske revolucije, ki je letos dopolnil 80 let življenja in bil po prevzemu oblasti prvi notranji minister SR Slovenije ter imel v rokah vsa policijsko oblast kot v Sovjetski zvezi za časa Stalina Ježov in Jagoda, je v ljubljanskem »Delu« 28. maja letos odgovoril na številna zastavljena vprašanja. Med drugim je dejal:

Drugi dachauski proces. Bil sem odločno proti, edino sumljive okoliščine so bile odobren dopust pri nekaterih v domovini v času njihovega bivanja v Dachauu. Nekateri so vztrajali na procesu in se celo sklicevali na Rankovića. Ranković je bil napisal tedaj pismo, ki je pomenilo nesoglasje s procesom. Na žalost tega pisma ni več.

Resnica: Proces je odobril Tito, v Sloveniji pa ga je podprl še živčni vplivni funkcionar partije.

Se danes se vas mnogi nekako bojijo. Dosledno sem zahteval izvršitev povelj.

Tako je Maček pri kontroli straž dremajočega ustrelil, »sedaj pa še naprej spi«, truplo so javno izobesili v taborišču. Maček: včasih sem bil prestrog.

Temna plat Roga. To je bila naša največja odločitev. Belogardisti niso izkoristili amnestije, k' je trajala skoraj do konca vojne. Moramo gledati na stvari iz tedanje perspektive. Položaj okoli Trsta je bil napet, možnost spopada je bila velika. Izdajalci in zločinci bi se lahko pridružili zahodnim zaveznikom. V Srbiji so se še bojevali četniki in balisti na Ko-

sovu. Pustiti pri življenju vrnjene izdajalce je bilo tveganje. Držali smo se Titovih navodil in vse 17 let stare in mlajše pustili pri življenju. Tudi niso smeli trpeti sorodniki, tudi tistih, ki so imeli najbolj krvave roke. Malo revolucij je bilo tako humanih kot naša. Kaj bi bilo, če ne bi zmagali? Spomnite se Črne roke in drugih zločincev.

Resnica: Ciničen brez primere. Sorodniki so bili vrženi iz stanovanj in služb, otroci klicani na zasliševanja na OZNO in pretepeni, domobranske vasi v poletju 1945 dobesedno izropane. Peter Kovarčič piše v »Novi reviji«, da se ta diskriminacija nadaljuje celo v tretjem rodu!

O svojem opazovanju življenja v SZ niste povedali resnice. Ako bi povedali resnico, bi izgubili polovico komunistov. Vesel sem bil razdora. Bal sem se, da bomo šli v socializem po stalinističnih poteh.

Resnica: Prav on je šel po stalinističnih poteh, saj se je strinjal s pokolom domobrancev in ga še danes odobrava. Mar to ni stalinizem?

13 milijonov otroških biblij

Ustanova Cerkev v tiskari je tiskala biblijo za otroke; biblija je slikana. Natisnili so je 13 milijonov izvodov v 51 jezikih. Samo lansko leto so jih razdali nad en milijon, med temi deset tisoč izvodov v vietnamskem jeziku za kristjane, ki živijo v begunskem taborišču.

Kocelj

Posredoval: V. Slemenky

Slovo od duhovnika Petra Šorlija

V soboto 16. julija smo se v svetoivanski cerkvi v Trstu poslovili od svojega dolgoletnega dušnega pastirja. Umrli je v četrtek 14. julija zgodaj zjutraj v katinarski bolnišnici. Sveto mašo in slovo v cerkvi je vodil tržaški škof Bellomi ob prisotnosti velikega števila duhovnikov (nad 30) in vernikov. V imenu svetoivanskih slovenskih vernikov se je s krajšim govorom od pokojnega duhovnika poslovil dr. Marjan Bajc. Spregovorila sta še Ivo Jevnikar in dr. Drago Stoka.

Peter Šorli se je rodil na Grahovem ob Bači 19. januarja 1902 očetu Petru, ki je bil najprej po poklicu kovač, kasneje pa železniški delavec in materi Tereziji. Bil je drugi od enajstih otrok. Osnovno šolo je v letih 1908-13 obiskoval v domači vasi. Pripravnico na srednjo šolo je opravil v šolskem letu 1914/15 v Gorici. Junija 1915 je Italija stopila v vojno. V Gorici je bilo vojno področje in so zato zaprli vse šole. Mladi Šorli je po enoletnem presledku stopil leta 1916 v drugi razred klasične gimnazije v škofskih zavodih v Šentvidu nad Ljubljano. Po končanem sedmem razredu v Šentvidu je stopil v prvi letnik bogoslovja v Gorici (1922). Maturo je opravil leta 1923 kot privatist na realki v Idriji.

V duhovnika je bil posvečen 25. marca 1926. Njegovo prvo službeno mesto je bilo v Tolminu. V letih 1927-33 je bil župnijski upravitelj na Bukovem (Cerkno). Od 1933 do 1943 je deloval kot župnik v Podmelcu (Tolmin). Za kratek čas se je zatekel v župnijo Lengmos pri Bocnu. Nato je bil hišni duhovnik pri nemških misijonarskih sestrah »Regina apostolorum« v Trstu (ul. Franca). Po vrnitvi iz nemškega ujetništva v Dachau je z 10. julijem 1945 nastopil službo slovenskega duhovnika pri Sv. Ivanu v Trstu. Tu je deloval do upokojitve 1981. V župniji sv. Ivana je imel lastno stanovanje in do smrti pomagal v dušnem pastirstvu.

Peter Šorli se je ukvarjal, kot večina takratnih duhovnikov, poleg svojega pastoralnega dela, tudi s prosvetno-kulturnim delovanjem. Kot kaplan v Tolminu je bil tajnik Slovenske prosvetne zveze v Gorici, ki jo je ustanovil duhovnik prof. Filip Terčelj. Na Bukovem in v Podmelcu je ustanovil slovenske Marijine družbe, ki so poleg duhovnega opravljanja tudi kulturno-prosvetno poslanstvo med slovenskimi ljudmi v času fašističnega raznarodovanja. Med službovanjem na Bukovem je imel proces pred kazenskim sodiščem v Gorici in nato pred »Posebnim tribunalom za zaščito države«.

Sam je večkrat pripovedoval: »To je bil tri leta trajajoč proces, ki ga je zakrivila "hudomušnost" vaških fantov. Med prvo vojno je Avstrija zaplenila cerkvene zvonove. Italija je zvonove vrnila kot vojno odškodnino. Fašistična vlada je na zvonove dala uliti fašistični znak. Pri obešanju novih zvonov so fantje enega tako obrnili, da je kladivo cerkvene ure udarjalo prav na ta znak. Seveda tega niso povedali meni, ki sem bil njihov župnik, pač pa so to izklepetali v vaški gostilni. To je zvedela fašistična milica in napravila ogradbo. Uvedli so preiskavo in zadeva je prišla pred kazensko sodišče in nato pred Posebno sodišče. Vendar je bil glavni vzrok za nezaupanje oblasti slovenski verouk, pridige in slovensko cerkveno petje.«

Dne 8. aprila je Petra Šorlija »ljudsko sodišče« obsodilo na smrt, češ da je bil med organizatorji »izdajalske domobranske vojske«. Sam je velikokrat pripovedoval: »Med osvobodilnim bojem se je smelo vse vršiti izključno v okviru Osvobodilne fronte, tj. pod kontrolo komunistične partije. Vsaka drugačna pobuda je bila v kali zatrta (tudi z umori). Pod fašizmom smo imeli katoliško usmerjeni

ljudje svojo podtalno organizacijo. Med njimi sem bil tudi jaz, ki pa nisem vedel niti za najbližje sodelavce. Imel sem številko 27. Približno leta 1943 so padle prve naše glave. Tudi meni so prišli povedati, da sem na vrsti in naj se zato takoj umaknem. Iz Podmelca sem odšel na binkoštni ponedeljek leta 1943. Najprej sem se umaknil na Tirolsko in kasneje v Trst. Po vojni so mi sporočili, da je bila smrtna obsodba pomota...«

Tudi po prihodu v Trst je bil Peter Šorli povezan z odporiškim gibanjem, ki je bilo v stikih z zahodnimi zavezniki. O tem pravi: »V to skupino se je vrnil agent nemške protioveševalne službe. Dne 2. oktobra 1944 so glavne člane te skupine aretirali, med njimi tudi mene. Nemci so me v tržaškem Coroneu zasliševali 43 dni. Moral bi biti ustrelen; ker so proti meni imeli dokaz, da sem imel zvezo z radiooddajno postajo. Zadeva se je obrnila, ker je zame posredoval "Regierungspräsident" Wollseger. Pa tudi nekateri gestapovski oficirji so bili očitno naskrivaj antinacisti. 13. novembra 1944 so me s transportom poslali v Dachau, kjer so me osvobodili zavezniki konec maja 1945. Z menoj so bili v taborišču mnogi slovenski duhovniki, med njimi Anton Piščanc s Katinare, dr. Rafko Premrl iz Gorice in drugi iz Ljubljane in Stajerske. Z menoj v sobi je bil tudi kasnejši češki kardinal Beran...«

Po taborišču se je Peter Šorli vrnil v Trst in postal dušni pastir pri Sv. Ivanu. Z vso vmeno se je vrnil tudi v javno delo za našo slovensko manjšino. Za bolj pastoralno in kulturno-prosvetno delo med Slovenci pri Sv. Ivanu se je trudil in zgradil Marijin dom. Za dolgo in delavno življenje naj mu bo Bog bogat plačnik. Mi, ki smo ga poznali, z njim delali in živeli, se ga bomo spominjali v molitvi.

Milan Nemec

Beneški Slovenci po svetu

Organizirani so v Zvezi slovenskih izseljencev Furlanije Julijske krajine. V Argentini je 9 podružnic, v Braziliji 3, v Venezueli 2 in v Urugvaju 1. Bolj kot za druge Slovence se po svetu nagibajo k povezavi z italijanskimi izseljenci. Nanje so navezani zlasti kulturno, pa tudi čustveno, saj se čutijo dolžni biti lojalni do Italije, ki jim nudi zvečine tudi pokojnino.

Dve izjavi

V svobodnem zdomstvu je Tone Brulc 9. junija 1988 takole zapisal: Naš škof Rožman nam je govoril do konca življenja: Slovenci! Ne pozabite idealov, zaradi katerih ste šli po svetu in zavoljo katerih ste se doma ustavljali rdeči nevarnosti. Ohranite jih! Če bi te izgubili, bi bila to tragika našega naroda.

Gledajoč žalostni položaj v domovini ne moremo drugega kot soglašati z domačim opozicionalcem, ki je zapisal Največjo napako je opozicija napravila, da ni zatrla revolucije v kali. ZU

Svoboda v vojaškem priporu

KDO JE JANEZ JANŠA

Ta dolgi vroči mesec, ki je za nami, je bilo že slišati glasce, da hočemo Janeza Janšo mistificirati. Naj to kdo hoče ali ne, Janša je javni politični subjekt, ki ima med slovenskim narodom določeno posebno vrednost. Pred leti je bil dvakrat politično »odžagan« zaradi stališč, ki jih je brezkompromisno zastopal. Bil je odličen poznavalec in analitik vojaško-obrambene področja in pisanje o tej pa tudi drugih problematikah je v zadnjem letu na straneh Mladine razvil do popolnosti. Kolikor je to bilo zaradi težke dostopnosti podatkov sploh možno. Ob vrhuncu, ko je bil soizdajatelj Kavčičevih dnevnikov in spominov, je kandidiral za predsednika slovenske mladinske organizacije. Kandidiral je s programom, v katerem je zastopal prepotrebno ter korenito reorganizacijo mladinske organizacije.

Groba vojaška ter neostalinistična logika sta z aretacijo Janeza Janše naredili slovenskemu narodu na poti v demokratizacijo ter modernizacijo nepopravljivo škodo.

Sedaj bomo poskušali narediti rekonstrukcijo poteka »vzrokov«, zaradi katerih je vojska s pomočjo dela slovenske policije Janeza Janšo odstranila s slovenske politične scene.

ZAKAJ SO JIH ZAPRLI

Ze celo pomlad se sušlja, da misli vojska reorganizirati obstoječo dolgoletno obrambno organizacijo. V Katedri (12.6.1988), ki povzema Frankfurter Allgemeine Zeitung, lahko preberemo, da naj bi namesto sedanjih, deloma z republikami pokrivajočih se vojaških območij, prešli na tri »fronte«, in sicer na zahodno, centralno in južno. Obenem s tem naj bi reducirali splošno teritorialno obrambo. V Mladini smo do sedaj po drobcih, večinoma pa v Botterijevem uvodniku (25.6.1988) lahko prebrali, da se je s to reorganizacijo že začelo februarja letošnjega leta. S 1. 1. 1989 bi naj tako prišlo do ukinitve Ljubljanskega armadnega območja. Tako imenovana »severna fronta«, v katero bi spadala Slovenija, bi imela sedež v Zagrebu. Kaj bi se s tem zgodilo s slovensko teritorialno obrambo, lahko ugibamo, da o slovenskem poveljevalnem jeziku v teritorialni obrambi niti ne govorimo. S to reorganizacijo bi slovenska politika ter slovenski narod izgubila še tisto nekaj slovenskega vpliva na uradno jugoslovansko vojsko, ki sta ga še imela.

Janez Janša se je pred aretacijo te problematike v Mladini že dotaknil. Tik pred aretacijo pa je za Mladino pripravil tekst o ukinitvi Ljubljanskega armadnega območja. Naslovica za Janšev tekst je bila že pripravljena in jo lahko vidimo na Mladini 10.6.1988.

Nadalje beremo v časopisu, da pri primeru aretacij Janše, Borštnerja in Tasića gre za vojaški dokument, ki obravnava »lokacijo enot v primeru tujega napada« (Smole), oziroma »bojno pripravljenost nekaterih enot JLA« (Brovat). Končno pa bomo v obtožnici naslednji scenarij: »Ivan Borštner je v januarju 1988. leta nepooblaščen fotokopiral vojaški dokument strogo zaupne narave, kateri mu je zaupan v službi, ter ga izročil obdolženemu Davidu Tašiču, kateremu je tudi sporočil vsebino in pomen dokumenta (zakaj mu je vsebino dokumenta posebej sporočil, če pa mu je dokument že postal?, op. ur.). Vsebinski dokument se nanaša na organizacijo, naloge in bojno pripravljenost nekaterih enot JLA. Obtoženi Tasić je potem, ko se je osebno seznanil z dokumentom, dokument izročil obdolženemu Zavrlu Francu. Ta je dokument razmožil in en izvod izročil Ivanu Janši, da bi se z njim seznanil in kot poznavalec vojaške problematike dokument uporabljal pri pisanju člankov, kar je počel tudi z nekaterimi drugimi dokumenti, s katerimi je nepooblaščen razpolagal.«

Iz navedenega se da precej razločno skonstruirati potek in pomen dogodkov, ki se še nikakor niso končali. Zato kar k bistvu.

Pri pripravljanju teksta o reorganizaciji oziroma ukinitvi Ljubljanskega armadnega območja je Janša rabil konkretne dokumente, s katerimi bi svoj tekst podprl. Tu seveda ni šlo za to, da bi konkretne podatke iz inkriminiranega dokumenta navajal v svojem tekstu, saj za to ni nobene potrebe pa tudi koristilo ne bi nikomur, ki bi tekst bral. Kje so konkretne »lokacije enot«, kakšna je »bojna pripravljenost« oziroma kakšna je »organizacija, naloge in bojna pripravljenost nekaterih enot«, to so povsem vojaške zadeve. Kaj nam bo to?

Dokument je (bil) potreben za tako

imenovano zasebno evidenco oziroma argumentacijo pri pisanju.

Potek dogodkov se torej da sestaviti. Ob tem pa pridemo do ugotovitve, da je Janez Janša, gledano s strani interesov slovenskega naroda, popolnoma nedolžen. Še več, zaradi svojega izpostavljanja in hotenja po razkrivanju protinarodnih dejanj mu moramo biti samo hvaležni. Nekdo bi rekel, da ga je za to potrebno častiti.

Enako velja za ostale obtožene, za Ivana Borštnerja, Davida Tasića in Francija Zavrla!

PO SLEDOVIH STALINIZMA

Glede na opisano, so aretacije ter postopanje vojaških preiskovalnih organov klasični skonstruirani stalinistični proces. Smo namreč v letu 1988, 43 let po osvoboditvi izpod fašizma, v času, ko razviti svet živi v informacijsko odprtem času. Na robu tega sveta pa neki vojaški krogi do nezvesti govoričijo v anahronističnem jeziku (kontrarevolucija, specialna vojna, napadi na JLA...), ugrabijo tri ljudi ter jih popolnoma izolirajo.

Menda je prav vsakomur jasno, da je »kraj« oziroma »izdaja«, ki so je Janša, Borštner, Tasić in Zavrl obtoženi, neverjetno poceni izgovor.

Gre seveda za metodo zastraševanja ter odvratanja pozornosti od problemov, ki jih vladajoča oligarhija ni sposobna reševati in zato rabi ekscese, da zakrije, da je sama en sam velik eksces (kot je čudovito zaključil Slavoj Žižek).

Smo v stanju, ko se spopadata dva popolnoma različna miselna in oblastvena koncepta, ko cela vrsta starooblastniške miselnosti ni več sposobna obvladovati ekonomijo in demokratizacijo in se ji zato krepko majejo položaji, h katerim so prirastli (a nedorasli).

Gospodarstvo, demokratizacija ter morala se razlamljajo, stare sile pa se krčevito borijo za preživetje in se pri tem oklepajo pragmatičnih metod.

Se nekaj je potrebno pripisati. Tistim, ki smo spremljali Janšovo javno delovanje v 80-ih letih, še posebej pa pisanje v zadnjem letu, je lahko popolnoma jasno, da nam je nekdo odvzel zelo sposob-

nega in perspektivnega politika. Sam je v odličnem intervjuju za 7 D (31.3.1988) postavil aktualno iztočnico: »Če ne bi krali prezgodnjih petelinov...«

Tega, da je Janez Janša naš in da zato ne mislimo prej odnehati, preden ne bo na svobodi, se mora vojska odgovorno zavedati. Enako velja tudi za ostale tri obtožene.

Vsekakor je zato potrebno še naprej pisati o Janezu Janši. Vse do takrat, dokler ne bo na svobodi!

Kot že povedano, se te dni vrši proces zoper Janeza Janšo in tovariše.

Posredoval V. Slemensky

Sv. oče na počitnicah

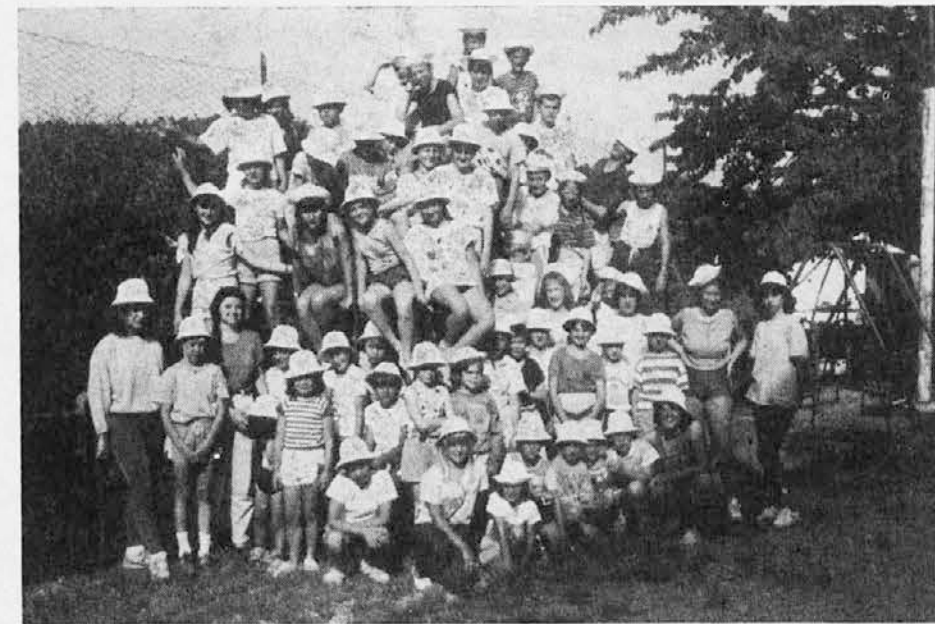
Tudi letos si je sv. oče privoščil deset dni počitnic; preživlja jih v Lorenzagu (Cadore). Spof v Trevisu mu je dal na razpolago svojo vilo. V Lorenzago je dospel v sredo 13. t.m. Ostal bo do 22. julija.

Toda gre za svojevrstne počitnice, saj je skoraj vsak dan na kakem pastirskem obisku. V soboto npr. je maševal na planini Pian di Neve pod Adamello. Ker so tu med prvo svetovno vojno bili hudi boji med Italijani in Avstrijci, je med pridigo dejal: »Mi si ne želimo samo miru, ko molči orožje — tudi ta mir je velika dobrina —, marveč si želimo tudi mir v dušah, kar je sad dobre vesti, pravičnosti in ljubezni.«

Ob papeževi maši je bilo navzočih dva tisoč alincev. Istega dne popoldne je obiskal Center Luciani v Sv. Justini (Belluno). Tu se je srečal z nekaterimi italijanskimi in avstrijskimi vojaki iz prve svetovne vojne. Podarili so mu steklenega goloba, simbol, kako krhek je mir.

V nedeljo je papež nadaljeval svoja pastoralna srečanja. Popoldne je obiskal Marijino svetišče Weissenstein-Pietralba v bencinski pokrajini. Popoldne se je podal v dolino Stava, kjer se je pred dvema letoma zrušil jez in je voda preplavila dolino; bilo je skoro 300 žrtev. Tu se je papež srečal s svojci umrlih v nesreči.

Počitniška kolonija Slokada v Dragi

Openska hranilnica in posojilnica je letos poklonila otrokom, ki počitnikujejo v Dragi, prikupne poletne klobuke

Ko boste čitali ta spis, se bodo naši otroci že pripravljali na odhod iz kolonije. Prišli so 1. julija in bodo tu do nedelje 24. julija. Vreme jim je bilo ves čas zelo naklonjeno, tako da so lahko trikrat na teden šli z avtobusom na kopanje v Sesljan. Samo enkrat je bilo nekoliko muhasto in mrzlo, zato so se podali na izlet: najprej pod zemljo v Bliško jamo, kjer so občudovali njene lepote, in nato na ogled Kraške hiše v Repnu in starega devinskega gradu.

Dve doživljaji sta močno razveselili male (od 4. leta naprej) in velike (do 15. leta): cirkus Orfei in pa čarodej Mirko Žerjav. Ta je želel ves dan prebiti z njimi. Vesel je bil, da naši otroci tako lepo govorijo slovensko in pojejo pesmi v tem jeziku. Otroci so ga napeto opazovali, ko je s svojimi rokami izvajal tako čudovite spretnosti. Nič se nismo več čudili, ko smo po nastopu šli, da je letos nastopil na številnih šolah v Sloveniji in da ga je celo ljubljanski radio povabil, da nastopi na mladinskem srečanju. Čarodeja g. Mirka Žerjava smo spoznali že pred leti, ko je zabaval naše stržnežke v Dragi in pred kratkim v Gorici na Pastirčkovem dnevu. Prejšnjo nedeljo so otroci pod dobrim

vodstvom pripravili staršem in prijateljem zaključni nastop. Starši so se čudili, kako so mogli otroci v tako kratkem času spraviti skupaj toliko lepega petja, skečev itd. Odprite radio Trst v soboto ob 12. uri ali v nedeljo ob 15. uri in boste tudi vi uživali ob tem lepem nastopu.

Ko vam pišemo, je pred nami še samo dober teden počitniške dejavnosti. Najprej celodnevni izlet po Benečiji: na Matajur, v Trčman na grob Ivana Trinka, v Landarsko jamo in na Staro goro k Materi božji, da se zahvalimo za dober uspeh prve izmene naše kolonije. Te dni otroci nabirajo v gozdu drva, da bodo zaključili izmeno z običajnim kresom. V petek bodo šli peš v Bazovico, da bodo sodelovali pri maši s petjem v čast zavetnici bazoviške župnije sv. Mariji Magdaleni. Te dni pričakujemo našega škofa Bellomija, ki nas rad vsako leto obišče.

Druga izmena prične v torek 26. julija. Starši naj pripeljejo otroke (prijavljenih je 45) v kolonijo ob 16.30 za zdravniški pregled.

Veseli smo, da bomo tudi letos nudili sto otrokom zdrave, vesele, krščanske počitnice. Slokad je v 41 letih nudil počitnice že nad 8.500 otrokom.

Zadnje slovo od pokojnega duhovnika Petra Šorlija v cerkvi sv. Ivana v Trstu

Svete Višarje

II.

Po prvi svetovni vojni so Višarje skupno s Kanalsko dolino prišle pod Italijo. Na obnovitev svetišča je bilo treba čakati precej let, tako da se je sv. maša v višarski cerkvi spet darovala šele leta 1922.

Marijin kip pa je še vedno bil v izgnanstvu. Iz Maribora so ga leta 1920 prenesli v romarsko cerkev Sv. Križa nad Dravogradom, od tu pa se je leta 1925 končno vrnil v Žabnice. Tu je bil na kresni večer izpostavljen v farni cerkvi, naslednji dan 25. junija, pa so ga v spremstvu duhovnikov in velikanske množice ljudstva prenesli v višarsko svetišče.

Obnovljeno cerkev je posvetil goriški nadškof Sedej 1. julija 1926. Cerkev ima dva oltarja; lepe so slike, delo Toneta Kralja. Slike predstavljajo glavne dogodke iz Marijinega življenja; zanimiva je tudi slika o nastanku božje poti z veličastnimi gorami v ozadju. V loku nad prezbiterijem stoji napis v latinščini, isti, kot je bil že v stari cerkvi: »Na tem mestu je stala najdena Mati Kristusova.« Poleg je letnica: 1360.

Cerkev je potrebovala tudi nove zvonove. Prejšnje je namreč pobrala vojna. Tudi tokrat je svetišče dobilo tri zvonove; na vrh so jih peljali na saneh, katere so vlekli voli. Zvonove je blagoslovil dr. Lambert Ehrlich, ki je sam bil doma iz Žabnic.

Sv. Višarje so po prvi svetovni vojni pripadle goriški nadškofiji. Tako je ostalo do leta 1933, ko je celotna Kanalska dolina skupno s Sv. Višarjami prišla pod videmsko nadškofijo in tako je še danes.

Med drugo svetovno vojno svetišče na Višarjah ni bilo skoro nič poškodovano, pač pa je morala spet stopiti na pot begunstva višarska Mati božja. Kip so prenesli v Žabnice in ga skrili. Ko se je vojna leta 1945 končala, se je Marija 11. avgusta istega leta vrnila na svoj višarski prestol.

Leta 1947 so v videmski škofiji organizirali posebna romanja višarske Matere božje. Marija je tako obiskala faro Landar v Nadiški dolini, kjer so imeli misijon, nato pa se je podala na pot po vsej Kanalski dolini. Ljudstvo jo je vsepovsod spremljalo v procesiji; v znamenje spornosti so hodili bos; bos je bil tudi duhovnik, ki je pri procesiji nosil križ.

Ker se je v zadnjih desetletjih močno razvilo smučarstvo, so Sv. Višarje postale

zanimive tudi za te športnike. Zarisali so posebno smučarsko stezo, potegnili vlečnice. Zato so Višarje odprte tudi pozimi in je tam vsako nedeljo maša ob 12. uri. Za sveto leto 1925 so postavili križ na vrhu nad postajo žičnice. Obnovo cerkve je vodil takratni žabniški župnik Viktor Kos; njegov naslednik Rafko Premrl pa je Tonetu Kralju dal poslikati cerkev. Istočasno so začeli postavljati ob poti iz Žabnic na Višarje postaje križevega pota, toda niso utegnili postaviti vseh.

V letih fašizma, ko je bilo nevarno zbiranje drugod, so slovenski politiki zbirali svoje somišljenike na Sv. Višarjah. Tudi takratni študentje so radi zahajali na to Marijino božjo pot ne samo kot romarji, marveč tudi za razne vzgojne tečaje. Sve. Višarje so takrat opravljale posebno kulturno in narodno poslanstvo. Prav tako so postale vir navdiha za razne pisatelje in pesnike. Narte Velikonja je napisal povest »Višarska polena«, Metod Turnšek »Na Višarjah zvoni«, Stanko Vuk črtico »Madonna Sclava«, Joža Lavrenčič »Višarsko legendo«. Pa še ta in oni pesnik in pesnica je našel navdih za svoje stvaritve prav ob Sv. Višarjah, ki med vsemi romarji vidijo največ Slovencev.

Ta Marijina božja pot stoji sredi Julijcev in nudi čudovit razgled na vršace vsenaokrog. Proti vzhodu se dviga Mangart s Poncami in Bovškim Grintavcem, na severu zakriva razgled Ojsternik z Dobračem ter Ziljsko dolino, na zahodu so Karnijske Alpe in tam daleč na obzorju se ob lepem vremenu vidi tudi Veliki Klek (Grossglockner). Najlepši pa je pogled na južno stran, na špičasti Viš in na gmoto Montaža z navpičnimi stenami. Gre za res edinstven razgled. Tudi zaradi tega slovi Sv. Višarje.

Danes vozi na Sv. Višarje žičnica, ki so jo prav letos na novo preuredili in je bila odprta 24. junija. Naši predniki so na to goro hodili peš, kar je seveda najlepše. Danes, ko smo bolj razvajeni in se nam vedno mudi, se na Sv. Višarje povečini vsi vozimo, vendar je namen ostal isti: da počastimo našo skupno nebesko Mater, ki stoluje sredi veličastnih gora in od tu skrbno bedi nad romarji treh narodnosti, od katerih se vsak v svojem jeziku obrača k njej.

Mariza Perat

Širite „Katoliški glas“

Bazovica

V dokumentih, ki jih hrani naš arhiv, najdemo letnico 1336, ko so predniki zgradili prvo cerkev in jo posvetili sv. Mariji Magdaleni. Od takrat naša skupnost slavi svojo zavetnico Marijo Magdaleno. Tudi sedanja cerkev, ki je bila zgrajena leta 1857, ima lepe freske slikarja Del Nerija (Goričana), ki prikazuje Marijo Magdaleno kot grešnico, katera obžaluje svojo razvratno preteklost in se ob Jezusovem zgledu in besedi spreobrne.

Kot vsako leto se bomo tudi letos zbrali v petek 22. julija zvečer ob 20.30. Pri maši bodo sodelovali tudi otroci slovenske kolonije v Dragi: nad 50 mladih grl bo prepevalo. V nedeljo pa bo opasilo ob 10.30.

Zaključili smo vpisovanje za izlet po Umbriji. Še mnogi drugi so želeli z nami, pa žal ni več prostora. Kdor se je vpisal, naj poravnava svojo obveznost do konca julija. Odhod bo 22. avgusta.

Hvaležni smo Tržaškemu gledališču, da nam je prikazalo Molièrovo komedijo »Kaznovani soprog«. Dobro so si priredili zamislili oder na prostem in odlično so podali zabavno in obenem poučno igr. Prav bi bilo, ko bi naši ljudje pogosto bili deležni takih slovenskih prireditev. Spodbuditi pa moramo tudi naše kraške ljudi, naj se v večjem številu udeležujejo podobnih prireditev, ki gotovo več koristijo kot samo pojedine in plesne zabave (šagre).

Nabrežina

Župnijsko romanje v Novo Štífto na Dolenskem. To osmerokotno svetišče smo obiskali v nedeljo 3. julija. Očaral nas je zeleni grič z božjepotno cerkvijo, z nad 300 let starimi lipami, z gozdovi v ozadju, zlasti pa notranjost cerkve s prelepim oltarjem Marije Vnebovzete in drugimi pozlačenimi oltarji. Po bogoslužju smo obiskali Ribnico, središče »sühe robe« in ob nekdanji šoli pri Cenetu imeli kosilo. Na povratku smo se ustavili ob Cerknškem jezeru, kjer so imeli Praznik ribe, na večer pa se med krepkimi nalihi skoz Vipavsko dolino vrnili v Nabrežino.

Pokušnja domačih vin in nastop vaške godbe sta uspešno potekala, zadnji dan pa je vse skazil dež.

Počitnice so magična beseda, ki zajamejo mlade in stare. Eni se podajo v Breg, drugi v Sesljan, spet drugi v gore in v Dalmacijo. Skavti so odšli pod Mangart na Koroško. Ze več kot deset let imamo v Nabrežini od sredah mladinsko mašo in zanimive igre z nagradami, pa še mladinski živžav na igrišču »Sokola«. Toda premnogi pri tem pozabijo na nedeljsko sv. mašo.

Kaj pa naprej? V ponedeljek 8. avgusta

V cerkvi sv. Jakoba v Trstu bo za praznik župnijskega zavetnika, v ponedeljek 25. julija ob 17. uri

SLOVESNO SOMAŠEVANJE

Šentjakobska župnijska skupnost in slovensko pastoralno središče v Trstu vljudno vabita vse slovenske vernike iz mesta.

bo združeno romanje (Devin, Nabrežina, Zgonik) na Sv. Višarje. Na praznik Marije Vnebovzete (15. avg.) bo v večernih urah slovesnost v Kamnolomih pred železniško postajo. Glavni praznik pa bo v nedeljo 21. avgusta, ko proslavljamo sv. Roka, z dopoldansko procesijo in večerno prireditvijo.

»Kaj znanec že zasula je lopata...« (Fr. Prešeren). Človek se kar zgrozi: letos je bilo že 25 pogrebov. Omenimo zadnje: 10. jun. je za neozdravljivo boleznijo umrl Viktor Slavec; 25. jun. je srčni infarkt podrl narodno zavednega Danila Radoviča; 26. jun. je odšel iz naše srede Felice Krasnik; 29. jun. je smrt iztrgala iz kroga domačih še mladega Flavija Kulica. Imel je neozdravljivo bolezen in bil mojster v kovanju železa; 7. jul. je v 90. letu umrla zvesta obiskovalka maš med tednom Vittoria Rebbi; žrtev neozdravljive bolezni je 6. jul. postal tudi Pino Bressan; 10. jul. je Bog odpoklical k sebi Justa Busettija, ki je med zadnjo vojno marsikaj prestal; zadnji v vrsti umrlih pa je bil verni in skrbni družinski oče, 53-letni Giacomo Di Marcantonio; postal je žrtev srčnega infarkta. Bog jim bodi vsem milostljiv sodnik; vsem sorodnikom izrekamo krščansko sožalje. - B. B.

Kronika iz Mavhinj

Dela pri cerkvi: sv. Cirila in Metoda v Cerovljah gredo h koncu. V soboto 2. t. m. smo se namenili blagosloviti novi zvon in privikrat obhajati v cerkvi evharistično daritev. Škofov vikar msgr. Oskar Simčič je na začetku slovesnosti blagoslovil svetišče ob asistenci msgr. I. Kretiča in domačega župnika J. Markuže. Nato je bila sv. maša ob navzočnosti številnih vernikov iz župnije in drugih bližnjih krajev. Ni pa bilo blagoslovitve zvona; zaradi neke neprilike v tovarni je zvon prišel z veliko zamudo. Blagoslovitev je bila preložena na naslednjo soboto.

Zato smo se ponovno zbrali 9. julija zvečer, ko je domači župnik med mašo blagoslovil novi zvon, posvečen Devici Mariji božji Materi. Verniki so ponovno napolnili cerkvico. Na zvonu je napis v latinščini in slovenščini: Prepeval bom v božjo čast in mir ljudem oznanjal - v Marijinem letu 1988 - v čast B.D. Marije Bogorodice - Sveta Marija, Mati božja, prosí za nas!

Za botre so bili izbrani po posvetu z župnijskim pastoralnim svetom in župnijskim gospodarskim svetom predstavniki vseh komponent vernikov: Ema Legiša, Pavlica Legiša, Vanda Peric, Stefan Terčon, Janko Pahor in Danilo Legiša, vsi iz Cerovelj.

Zene in dekleta so poskrbele za dobro

zakusko in okrasile cerkev. Sodelovanje cerkvenega zbora je povzdignilo slovesnost. Vsi navzoči so izrazili svoje zadovoljstvo nad tem pomembnim dogodkom. Sedaj se pripravljamo na posvetitev cerkve, ki bo v začetku septembra.

V ponedeljek 4. julija smo romali na Sv. Višarje po naročilu sv. očeta v tem Marijinem letu. Vreme nam sicer ni bilo povsem naklonjeno, toda zadovoljni in notranje bogatejši smo obiskali svetišče na Višarjah, kjer smo skupaj z drugimi verniki iz Slovenije obhajali evharistično daritev.

★

Sožalje

Slovenska skupnost (SSK) se spoštljivo klanja spominu duhovnika, javnega delavca g. Petra Sorlija, ki je bil med pobudniki samostojnega nastopanja v povojnem času in dobitnik očišča SSK.

Za novo šolsko leto

Na Tržaškem. V državnih otroških vrtcih (za občinske nimamo podatkov) bo stanje skoraj isto kot lani: vpisov je 96, skupno 302 (lani 329).

Na osnovnih šolah opazimo večje število vpisov v prvi razred: 180 (lani 136); osnovnošolcev bo 814 (lani 824).

Vpisov za prvi razred srednjih šol: 218 (lani 263), srednješolcev bo 676 (lani 739); v prvi razred višjih srednjih šol se je vpisalo 214 (lani 231), vseh višješolcev bo 901.

Na Goriškem. Vpisov v državne otroške vrtce je nekoliko manj kot lani — letos 55, lani 66 (skupaj jih bo 207 - lani 208).

V prvi razred osnovnih šol se je vpisalo 54 (lani 60) učencev, skupaj jih bo 323 (lani 346).

Za srednje šole je novih vpisov 77 (lani 84), skupno torej 268 (lani 319), za višje pa 105 (lani 89), skupno 337.

Dokončnih točnih podatkov ni mogoče dati, ker so možne spremembe do meseca septembra in ker nimamo podatkov za občinske otroške vrtce.

Glas vesti

Buharin, tajnik Kominterne, bi moral biti človek brez vesti. Njegova žena pa je pričala, da ko se je mož vrnil iz podhranjene Ukrajine, se je vrgel na posteljo in histerično zajokal.

Malenkov, predsednik SZ in tajnik sovjetske partije, je osebo mučil zapornike in je bil odgovoren za tisoče žrtev. Leta 1961 so ga vrgli iz stranke. Kasneje se je zvedelo, da je postal kristijan in celo cerkveni odbornik. Cele dneve je prebil v cerkvi.

Milan Apih, starosta KPS, je označil dogodke iz časa 1941-45: Mi smo pripravljali in začeli revolucijo, nasprotniki so to zaznali in so se uprli. To je resnica, to je bistvo, vse drugo je bilo nepomembno. Prišel bo čas resnice o grobovih v Rogu, do takrat pa je bolje kot postavljati lažne spomenike, naskrivaj častiti te žrtve in prižigati sveče na krajih tragedije.

Najvišji oblastniki KPS so si danes edini, da je likvidacija domobrancev bila zločin. Izjema je Mitja Ribičič, ki še vedno ni prekladal trditve, da so to bile zadnje vojaške akcije. Tisoči so sodelovali pri tem zločinu: pri transportu, straženju, mučenju in likvidaciji. Kdaj bomo slišali eno samo izjavo obžalovanja? Izgovor, da je to bilo povelje partizanskega poveljstva, ne drži pravno, še manj pa moralno.

FELICITA VODOPIVEC

Romanje k Don Bosku in v Oropo

Predvsem zahvala za uspešno »vodstveno strategijo« tj. dr. Škerlu in g. Kunčiču, prof. Okornu za duhovne nagovore in vodstvo po Don Boskovih krajih ter obema gospodoma za prijetno družbo.

V ROJSTNEM KRAJU JANEZA XXXIII.

Prvi naš postanek je veljal rojstnemu kraju papeža Janeza XXXIII. za kosilo in ogled mesta Sotto il Monte, ki je bilo začuda prepleteno s šarastimi travkovi. Ugibali smo, ali naj bi veljalo to farnemu patronu ali kaj podobnega? Kaj še, ves ta obred je bil obvezen za domači lovski praznik in za — palio. Kjer se je dalo kaj obesiti, od strehe doli po električnih žicah, ograjah, balkonih, drevesih in prek ceste so viseli in se pozibavali raznobarni travkovi. Pa smo vprašali, ali se z enako vneto potrudiš tudi za procesijo ob cerkvenih praznikih? Mož je samo z glavo odkimal.

Komu še pride na misel spomin njirovega slavnega prednika, ki je otepal polento zjutraj, opoldne in zvečer? In kako poželjivo so otroci škilili na zlatorumeno

dobroto, ko jo je mama skrila na visoko polico, ker je dan za dnevno skrivnostno gineval obrok, namenjen za večerjo! Pa so Zaverio, Maria, Teresa ter Ancilla pogumno skovali bojni posvet in Angelino, ki je bil največji, je moral stopiti na stol in biti za »grešnega kozla«. Iz skrivališča pa mama: »Ah, prav ti!« In Angelino: »Kaj morem zato, mama, če sem največji?«

Ogledali smo si še vilo Scotti, kjer je Roncalli kot papežev poslanik v Bolgariji, Turčiji in Franciji preživljal svoje počitnice. Pridobil si je ime ekumenski papež. Znan je njegov izrek: »Kadarkoli bo Bolgar kaj potreboval, bo našel pri meni na oknu prižgano lučko.« Vilo oskrbujejo priletne redovnice. Poleg vile je še skromna hiša, kjer se je v majhni sobi, v vročini in mrazu stiskalo 30 učencev iz treh razredov, med njimi Angelino.

POSTANEK V MILANU

Na poti v Turin je vodstvo menilo, da bi se prej še ustavili v Milanu, kjer se enkrat mesečno Slovenci zbirajo k skupni maši. Dvomilijonsko, gospodarsko, industrijsko in bančno najvažnejše med italijanskimi mesti ni treba še posebej predstavljal. Mesto znamenitih osebnosti: Borromea, Beccaria, Manzonia in drugih

ima tudi največ univerzitetnih zavodov. Iz časa francoske zasedbe je znan Napoleonov izrek, ko si je leta 1805 sam nadel krono na glavo: »Bog mi jo je dal, gorje, kdor se je dotakne.«

Tiste, ki še nismo bili v Milanu, je pritegnila milanska stolnica ali »sedmo čudo sveta«. Omenjam samo nekaj osebnih vtisov, ker ima bralec še drugačne vire na voljo za podroben opis.

Močno me je prevzel občutek majhnosti spričo tolikega veličastva. Če v notranjosti občudujemo izredni smisel za monumentalnost, na terasastih strehah obstrmimo nad prefinjenim okrasjem množice elegantnih stolpov in stolpičev, kipov in kipev, razvrščenih v nišah in vdolbinah. Vseh je menda 2245! Kot ukopana strmina, kako vse tu kipi kvišku z izrazom moččnosti, kot hvalnice trikrat svetemu Bogu. Najvišji stolp s pozlačenim Marijinim kipom meri 108,50 m. Razumem zato, da so stolnico pričeli graditi leta 1386 pod G. Viscontijem, dokončali pa šele v 19. stoletju. Na eni od bronastih vrat (vseh je pet), je uprizorjen znameniti Milanski edikt iz leta 313, ko je cesar Konstantin razglasil krščanstvo za državno vero. Cela vrsta italijanskih, francoskih in nemških mojstrov in arhitektov je v tem biseru italijanske gotike darovala svetu delo vr-

hunske genialnosti. Ne nazadnje pa tudi množica navadnih delavcev z ogromnimi žrtvami, kar se pri takih velikih podvigih sploh ne omenja. Sicer pa, naj stolnica obiskovalcu sama spregovori, ko jo bo obiskal, spleča se!

V TURINU

Bolj ali manj polni vtisov smo nadaljevali pot proti Turinu. Bil je že čas večerje, ko smo dopotovali in so nas razmestili po hotelih.

Naslednji dan, 5. julija, so naši duhovniki somaševali v baziliki Marije Pomočnice, nato je sledil ogled Don Boskovih ustanov. Ne more biti romanja brez dobre spovedi, je spodbujal g. Okoren. Glede bazilike pa: vse je ena sama veličina! On sam pravi: »Vsak kamen te cerkve je čudež Matere božje.« Večtisočglava mladež je isti dan preplavila prostore bazilike in vse, kar je bilo dosegljivega. Grlo g. Okorna pa je bilo v resni nevarnosti vsled tolikega živžava in vpitja, ko nam je hotel kaj povedati. Kljub vsemu videzu pa je vprašanje, koliko je v mladini žive zavzetosti za Don Boskovega duha?

Pomolili smo seveda tudi v cerkvi Male hiše božje Previdnosti ali Cottolengu. G. Okoren je povedal, da za hudo prizadete ali handikapirane osebe skrbi 12.000 de-

lovnega osebja, računajoč izključno na božjo Previdnost. Vsa poslopja obsegajo 90.000 kv. metrov površine.

Turin velja za aristokratsko mesto, možna pa so tudi presenečenja. Že pred baziliko sta dva 9-10 let stara otroka precej izvalno prosila miloščino; ugotovili smo, da sta Hrvata. Drugo srečanje je bilo že bolj v detektivskem slogu. Mlad možki se je ob izhodu iz Cottolenga približal naši romarici in jo vprašal, koliko je ura. Bliskovito ji je pri tem strgal zlato veržico in se pogal v maratonski tek. Naši možki pa seveda za njim. Vedeli smo, da bodo tekmo izgubili, čeprav so bili vsi v odlični formi. Nekdo mimoidočih je primer javil policiji in s tem se je bilo treba potolažiti. Drugi gospod pa je dodal, da smo imeli srečo, ker so njega z udarcem po vratu (una mazzata) onestvili in mu pobrali, kar je imel pri sebi.

Turist ali romar ne bo zamudil prilžnosti, da si ogleda Turinski prt ali sveti Sindo, v katerega je po izročilu bilo zavito Jezusovo truplo. Relikvijo so dobili Savojski leta 1430 in jo hranijo v stolnici sv. Janeza v posebni kapeli, v žari na oltarju iz črne marmorja. Okrog kapele je nekaj spomenikov savojske hiše.

(se nadaljuje)

Zasedanje goriške pokrajinske Slovenske skupnosti

V Sovodnjah se je v petek 15. julija sestal na zadnjem poletnem zasedanju pokrajinski svet SSK na Goriškem. Zboru delegatov slovenske stranke iz vseh vasi na Goriškem, kjer prebivajo Slovenci, je predsedoval pokrajinski predsednik SSK Branko Černic.

Stvarno poročilo je podal pokrajinski tajnik Marjan Terpin, ki se je dotaknil tudi nekaterih ključnih vprašanj, ki zadevajo politično usmerjenost SSK. Opažamo namreč, da nekateri zaprti goriški krogi trdovratno in nezadnjaško vztrajajo pri politiki »ograda« med Slovenci, medtem ko je naloga slovenske stranke ta, da se tako reorganizira, da bo lahko vsak zamejski Slovenec našel v njej pravi dom. Ta potreba se posebno kaže po zadnjih volitvah, ko imamo Slovenci svoje izvoljene predstavnike v bistvu v dveh strankah, tj. na listi PCI in na listah SSK. Slovenski socialisti namreč niso izvolili svojih predstavnikov ne v občinski svet v Trstu ne v pokrajinska sveta v Trstu in Gorici.

SSK bo zato nosila večjo odgovornost za nadaljnjo slovensko politiko in iz tega izhaja potreba po odpravljanju ozkosti in zaprtosti. Nekatere zaznavne premike volivcev v tem smislu je bilo opaziti že pri teh volitvah zlasti na Goriškem.

Terpin je nadalje seznanil delegate z začetnimi pogajanjmi, ki so za slovensko stranko stekla isti dan v Trstu, ko se je deželna SSK sestala z delegacijo DC. Bilo je zlasti govora o zaščitnem zakonu, o vlogi slovenske stranke in o namerah socialistov, ki ponovno postavljajo zahtevo po spremembi deželnega volilnega zakona v škodo slovenske stranke. Potem, ko je odpravila iz svojih vrst slovenske izvoljene predstavnike, bi se verjetno rada odkrivala še izvoljenih predstavnikov SSK.

Svet je sklenil, naj bo pokrajinski kongres SSK v letošnjem letu in naj se preuredi statut stranke. V ta namen je imenoval komisijo, ki jo sestavljajo Marjan Terpin, Damjan Paulin, Renco Frandolič, Milan Jarc in dr. Mirko Špacapan.

Domenili so se nadalje o prvem »Našem prazniku«, ki naj bi ga organizirali v Gorici v soboto in nedeljo 7. avgusta letos.

Imenovali so nadalje delegacijo, ki se bo pogajala za sestavo nove pokrajinske koalicije in jo bo vodil tajnik Marjan Terpin, sestavljali pa še dr. Mirko Špacapan, Branko Černic in dr. Karlo Brešan.

Podgora

Podgorska župnijska skupnost je tudi letos organizirala počitniško letovanje skupaj z župnijo Pevma-Stmaver. Stininajst dni bodo preživeli v počitniškem domu »Aquila« v Collina di Forni Avoltri. Odpotovali so v nedeljo 17. julija. Ker je z njimi odšel tudi g. župnik, je v nedeljo maševal v Podgori misijonar p. Radko Rudež. Ta je sedaj na dopustu do konca avgusta. Pri maši je govoril o svojem misijonskem poklicu in delu v Zambiji, kjer je že trideset let. Že kot bogoslovec je želel v misijone, toda želja se mu je izpolnila čisto slučajno. Ko je bil kaplan v Cerknem, so mu leta 1948 prepovedali opravljati duhovniško službo, ker je ostal italijanski državljani. Priglasil se je k jezuitom in se tam pripravil za misijone. V Zambijo je odšel leta 1958.

Zahteve gostincev goriške proste cone

V torek 12. julija se je sestala sekcija gostincev pri Slovenskem deželnem gospodarskem združenju (SDGZ) - Gorica na svoji redni seji. Med drugim so kot glavno točko obravnavali ukrep goriške Trgovinske zbornice, s katerim je ukinila kontingente proste cone za gostince in javne lokale.

Na seji sta naglasila tako predsednik sekcije A. Devetak kot predsednik SDGZ Gorica A. Nanut, da je bil gostinski sektor deležen kontingentov proste cone vse od nastanka ustanove. Ob vsakem podaljšanju veljave zakona proste cone so gostinci zahtevali višje kontingente, ker dodeljene količine niso upoštevale izdelavo sladice in sladkih jedi, ki jih gostinci pripravljajo in servirajo svojim strankam.

Zakon proste cone je sedaj podaljšán za nedoločen čas in v prvih mesecih so gostinci še bili deležni kontingentov, sedaj pa so namesto predvidenega povišanja izgubili vse te kontingente.

Gostinci so na seji sklenili, da pošljejo

na Trgovinsko zbornico pismeni priziv ter zahtevo, da se prizna gostincem položaj proizvajalca potrošnih dobrin in da se jih ne prikraja za pravico, ki so je bili deležni ves čas trajanja zakona proste cone.

Vrh sv. Mihaela

Vaški posvet. V okviru vaških srečanj, ki jih prireja sovođenska občinska uprava, je bil tak sestanek 12. julija tudi v Kult. domu na Vrhu. Vodil ga je podžupan Klemše ob prisotnosti občinskih svetovalcev Branka Černica in Enca Panaritiija ter odbornikov Emila Tomšiča in Marjana Devetaka. Žal pa so se vaščani vabilu na posvet bolj skromno odzvali.

Podžupan je najprej omenil letošnje praznovanje občinskega praznika ob desetletnici pobratenja s Škofjo Loko, ki je potekal na Vrhu, a ga je motilo slabo vreme. Dobro pa je uspela pobuda Kraških krtov. Nato je poročal o izplačevanju razlaščenih zemljišč ob cesti, ki vodi h kulturnemu središču in zadeva 33 parcel.

Te dni skupina desetih oseb čisti cesto proti Vrhu. Ta akcija naj bi pomagala brezposelnim in se je vršila že lani. Izkazalo pa se je, da v sovođenski občini ni veliko brezposelnih. V omenjeni skupini so, razen dveh, vsi od drugod. Zato je bila izražena misel, naj bi v prihodnje občinska uprava denar, ki ga je namenila delovišču za brezposelne, raje drugače uporabila.

Med raznimi vprašanji je bila omenjena tudi cesta, ki gre od šolske stavbe proti zaselku Devetaki. Je sicer asfaltirana, a ozka. Razširitev ne pride v poštev, saj je občinska uprava v zadnjem času že veliko storila za Vrh in je treba upoštevati tudi potrebe drugih vasi. Tudi ne bi bilo v korist domačinov, če bi bila cesta le enosmerna. Zato bo uprava postavila opozorilne table za omejeno hitrost in v vpadnice na glavno cesto skozi vas pa bo dala na tlak narisati prednostne znake. Odstranili naj bi tudi obcestne kamne, zlasti na cesti Rubije-Vrh. Potrebne so tudi avtobusne čakalnice v vasi, prav tako nove črpalke vodovoda, ki jih postavlja CAFO.

Občinska uprava bo oskrbela tablice hišnih števil. Tudi razsvetljava naj bi se zboljšala in preuredila.

Vaščani so se nadalje kritično izrazili o nameščenju tabel za volilne lepake, ki dostikrat zastirajo pročelja stanovanj. Podžupan je predlagal, da bi te table namestili na parkirišču pred kulturnim središčem. - R. D.

★

Družinska sreča

Emanueli, Agati in Klementini Koren se je pridružil mali Simon. Srečnima staršema Albertu in Marinki čestitajo svojci, Simonu pa želijo obilo dobrega in lepega.

Zabavna igra za poletni čas

Zgodba o varanem možu, nezvesti ženi, vsiljivem ljubimcu in zgolj na denar navezanih starših, kratka, Molièrova igra o Georgu Dandinu ali o klavrnem soprogu, ki je te dni zabavala tržaške gledalce, se bo preselila v torek 26. julija na goriški grad, v četrtek 28. bo v borovem gozdiču v Steverjanu, v petek v parku Excelsior v Ronkah, v soboto 30. jul. na dvorišču bara Silvana v Klodiču ter v nedeljo 31. jul. na travniku pred počitniškim domom Mangart v Zabcicah.

Pred leti si takega gostovanja nismo mogli predstavljati. Kraji, ki so zaradi lokacijskih problemov — pomanjkanja dvoran in primernih odrov — prikrajšani za redne predstave našega gledališča, imajo tokrat možnost ogledati si zabavno predstavo tako rekoč na domačem dvorišču. Ker je bilo treba za ta podvig vložiti veliko organizacijskih in materialnih sredstev, vabimo k polnoštevilni udeležbi. Prepričani smo, da ne bo gledalcem žal, saj jim bodo nastopajoči nudili uro in pol vedrega smeha. - A. R.

Vernost Rimljanov

82,6 % Rimljanov je v anketi pred rimsko škofijsko sinodo odgovorilo, da verujejo v Boga, 27 % vprašanih hodi redno ali pogosto k maši, 31 % le občasno, 40 % pa redko ali nikoli. Vsak deseti Rimljan je versko brezbržen ali ateist. Članov katoliške Cerkve je v Rimu 84,1 %, 0,7 % je evangeličanov, 0,4 % Judov, 0,1 % muslimanov, 12,9 % anketiranih ni navedlo nobene verske skupnosti, ki bi ji pripadali. Med dejavnimi verniki so v večini ženske. Od sto rednih obiskovalcev maše je 63 žensk.

Razstava slovenske religiozne umetnosti v Rimu

Msgr. Maksimilijan Jezernik odpira razstavo v Rimu in pozdravlja prisotne. Ob njem nadškof Guido Del Mestri

Pod tem naslovom je bila na binokštni ponedeljek v galeriji »La Pigna« odprta razstava sedmih slovenskih likovnih ustvarjalcev. Razstavo sta organizirala Slovenska teološka akademija in kulturno-umetniški center »La Pigna«. Priprave je v Sloveniji vodil arhitekt Jože Kušar.

Nadškof Guido Del Mestri, apostolski delegat in nuncij v raznih državah, je uradno odprl razstavo v galeriji »La Pigna«, kjer organizirajo italijanski katoliški umetniki svoja ustvarjalna dela. K odprtju je prišlo nepričakovano veliko ljubiteljev umetnosti tako italijanskih kot tudi slovenska skupnost v Rimu.

V uvodnih besedah se je msgr. Jezernik zahvalil predsedniku CCA La Pigna in vsem ostalim sodelavcem. Sprememno besedo sta pripravila arh. J. Kušar in dr. Ivan Stuhec in tako uvedla obiskovalca v svet sodobne religiozne umetnosti pri nekaterih mladih na Slovenskem.

Ze številna udeležba pri otvoritvi je bil dokaz, da je naša umetnost dobrodošla v Rimu. To je potrdil tudi splošni odmev v tisku. Vatikanski dnevnik L'Osservatore Romano je prinesel dolg in silno pohvalen dopis; prav tako drugi rimski kulturni listi in celo uradna publikacija mini-

strstva za kulturo. Državni tajnik kardinal Casaroli je posredoval pohvalna voščila sv. očeta. Dnevni obiskovalci pa so pod svojim podpisom dostavljali pohvalne opazke.

Udeleženci te prve, po svoje originalne razstave religiozne umetnosti, kot jo doživljajo nekateri mladi umetniki na Slovenskem, so podarili Slov. teološki akademiji po eno svojo umetnino, da bi tako ustanovili v Sloveniku stalno galerijo slovenske religiozne umetnosti. Ti umetniki so: Lucijan Bratuš, Peter Černe, Marta Jakopič Kunaver, Leon Koporec, Mira Ličen Krmpotič, Matej Metlikovič in Veselka Šorli Puc.

Predsednik Katoliškega združenja italijanskih umetnikov prof. arh. Giulio Pediconi je poklonil Slovenski teološki akademiji spominsko ploščo o Beatu Angeliku, vsem našim razstavljalcem pa spominsko medaljo. Akademija pa je ob ključku razstave, ki so jo morali zaradi številnih obiskov podaljšati za dobrih deset dni, podaril umetniško sliko.

Vidni uspeh naših umetnikov v Rimu in pozitivni odmev v obveščevalnih sredstvih sta istočasno priznanje za umetniško zrelost in spodbuda za bodoče ustvarjanje.

Koristna knjiga za župnike

Dekan ljubljanske Teološke fakultete dr. Rafko Valenčič je napisal knjigo z naslovom »Župnijska pisarna«. Knjigo je izdal nadškofijski ordinariat in nudi dragoceno pomoč za delo v župnijskih pisarnah. Posebno pozornost posveča matičnim knjigam, blagajniški knjigi in arhivu.

DAROVİ

Za Katol. glas: Marija Širca 15.000 lir.
Za tiskovni sklad: družina T. Simčič 10.000 lir.

Za novo telovadnico v Gorici: Franc Gaber, ZDA 100 USA dolarjev.

Ana Martinčič daruje: za Katol. glas in katol. tisk 100.000; za slovensko župnijo v Gorici 50.000; za rojansko cerkev - pevce 50.000; za g. Zorkota 50.000; za Opčine - Čuk 50.000 (skupaj 350.000 lir).

Za cerkvico sv. Cirila in Metoda v Cerovljah: namesto cvetja na grob prerano umrlega Giacoma Di Marcantonio daruje Marija Legiša (Mavhinje) 50.000; Norma Jazbec 50.000; Anica in Pina Terčon (Cerovlje) po 15.000; Olga in Pavla (Mavhinje) 25.000; družina Pizzigra (Nabrežina) 30.000 lir.

Za asfaltiranje ceste na Sv. goru: N. N., Rupa 50.000 lir.

Za cerkev v Nabrežini: Ščuka 70.000; Zandomeni 40.000; Jazbec 10.000; Slavec 100.000; Rosati 10.000; Caharija 15.000; Monet 50.000; od pogrebcev 100.000; Gulič 20.000; Truss. 10.000; Marchesan 10.000; Pertot 20.000; Rossi 10.000; Furlan (Bressan) 70.000; Ema Buda v spomin pok. Olge Caharija 50.000; Legiša 10.000; Radovič 10.000; Caharija 10.000; Corradi za cerkvico v Kamnolomih 100.000; Di Marcantonio 50.000; romarji v Novo Štifo 100.000 lir.

Za CPZ - Opčine: družini Dolenc in Žerjal ob 3. obletnici smrti dragega Marija Dolenca 50.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: N. N. za nove lestence in drugo 310.000; Anica Ferluga namesto cvetja na grob Stanka Andolšek 10.000; Marija Milič za popravilo orgel 20.000; Marija, Janez in Metka ob 9. obletnici smrti mame Angele Kacin roj. Tušar 150.000; družine Dolenc in Žerjal ob 3. obletnici smrti dragega Marija Dolenca 100.000; Vlasta Sosič 10.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Ferlugih: Jolanda Ferluga 10.000; Bruna Veos 10.000; Anica Ferluga namesto cvetja na grob Stanka Andolšek 16.100; Fani Ferluga v isti namen 10.000; Anda Jelinčič-Andolšek v spomin na moža Stanka 100.000; druž. prof. dr. Rocco 100.000; Pavla Gec namesto cvetja na grob Robija Perosa 10.000; Bruna Milkovič v isti namen 15.000; Danila in Vili Ban prav tako 10.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: družina T. Simčič v spomin na pred. g. P. Sorli 100.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: družina Urbančič v počastitev svojih dragih 50.000; Lojzka Sosič 25.000; sestre Gianna in Pavla Adam namesto cvetja na grob Eme Rudolf 50.000; družina Sancin v isti namen 50.000; J. F. 150.000 lir.

Za župnijsko dvorano v Bazovici: ob krstu Valentine Tessera 30.000; N. N. 150.000; N. N. 100.000; nečaki v spomin Frančiške Kigine 100.000; ob poroki Giunta-Petrca 100.000; Marija Marc v spomin Avguštna Fonda 50.000; Dora Giovanni 20.000 lir; Irena Glažar, Kanada 50 dolarjev.

Za obnovo fresk cerkve v Bazovici: Pepka Marc v spomin pok. moža Antona 50.000; N. N. 30.000; ob poroki Čok-Gerželj 90.000; v spomin Avguštna Fonda: žalujoča družina 150.000, Suščevi 15.000, Meri Ozbil 15.000, Marija Laljkova 50.000, Ana Stefanova 10.000, N. N. 5.000; Anton Pečar v spomin matere Amalije 50.000 lir.

Za cerkev v Gropadi: Anton Pečar v spomin matere Amalije 50.000; Viktorija Tavčar v spomin Amalije Pečar 20.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: družina Rudolf v spomin drage Eme 200.000 lir.

Za cerkev na Sv. gori: N. N., Podgora 100.000 lir.

Za misijone: Marija Fabijan 50.000; M. T. 100.000 lir.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Sporod od 24. do 30. julija 1988

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 10.00 Mladinski oder: »Kralj Oh in kraljestvo Joja«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Veliki svet malih domovin. 14.10 Popoldanski zbornik. 17.00 Klasični album. 17.30 »Igorju ugaja Bach«, igra.

Ponedeljek: 8.10 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 10.10 Violinist Č. Šiškovič in pianist I. Lazko. 11.30 Poldnevniški program. 13.20 Slovenske ljudske pesmi. 14.10 Popoldanski zbornik. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Od trte do vina.

Torek: 8.10 Popoldanski zbornik. 10.10 Simf. orkester RTV Ljubljana. 11.30 Poldnevniški zbornik. 14.10 Festival domače glasbe v Steverjanu. 14.30 Otroški kotiček. 15.00 Jezik mladih. 16.00 Potujmo! 17.10 Klasični album. 18.00 Ne morem jih pozabiti.

Sreda: 8.10 Dopoldanski zbornik. 10.10 Harfist M. Falcao. 11.30 Poldnevniški zbornik. 13.20 Mešani zbor Obala iz Kopra. 14.10 Popoldanski zbornik. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Slovensko slovstvo v filmu.

Četrtek: 8.10 Dopoldanski zbornik. 10.10 Pianist Kemal Gekić. 11.30 Poldnevniški program. 14.10 Festival domače glasbe v Steverjanu. 14.30 Otroški kotiček. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Četrtekova srečanja.

Petek: 8.10 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 10.10 Simf. orkester RTV Ljubljana. 11.30 Poldnevniški program. 13.20 Zborovska glasba. 14.10 Popoldanski zbornik. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Dopoldanski zbornik. 10.10 Koncert iz studia. 12.00 Na počitnice! 14.10 Popoldanski zbornik. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Ne morem jih pozabiti.

Čestitke

V soboto 23. julija bo v krogu svojih domačih slavil pomemben življenjski jubilej Steverjanec, ki biva v Gorici

FRANC KOREN

Ob 80. rojstnem dnevu mu iz srca voščilo in želijo še obilo zdravja in veselja žena Marica, hčeri Bruna in Jerica ter sin Albert z družinami in vnuki Barbara, Luka, Emanuela, Agata, Klementina, Valentina in Eliana.

Sekcija Slovenske skupnosti v Steverjanu čestita ob visokem življenjskem jubileju Francu Korenu, bivšemu ustanovitelju Kmečko delavske zveze in mu kliče: Na mnoga leta.

★

Društvo Jadran iz Ronk čestita svojemu članu Davorinu Devetaku ob njegovi poroki z Danielo de Luis in jima želi vse dobro v skupnem življenju.

OBVESTILA

Redni občni zbor SZ Olympie bo v torek 26. julija ob 19.30 v prvem in ob 20. uri v drugem sklicanju v mali dvorani Katoliškega doma v Gorici. Na dnevnem redu so tudi volitve novega odbora. Vabljeni vsi člani in prijatelji SZ Olympie.

Ansambel SSG iz Trsta nastopi v torek 26. julija ob 21. uri na goriškem gradu z Molièrovo komedijo »George Gandin ali kaznovani soprog«. Prireditelja večera sta SSG in Kult. dom iz Gorice. Predprodaja vstopnic v Kult. domu v Gorici.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in smrtnice 500 lir, k temu dodati 18 % IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

Vsem, ki so počastili spomin naše drage pokojnice

Eme Rudolf

iskrena zahvala, še posebej gg. Stanku Zorku in Silvotu Šuligoju, dr. Renatu Štoklju in dr. Danilu Žerjalu.

Trst, 20. julija 1988

Družina Rudolf in sorodstvo